

O ŽIVOTU I KAKO GA PREŽIVJETI

„Dragi voljeni, skupili smo se danas ovdje kako bismo prebrodili ovu stvar zvanu život“, riječi su vjerojatno nekog srednjovjekovnog pametnjakovića koji je znao kako živjeti svoj život i kako se s njime nositi. Ali, što riječ život znači za jednu običnu tinejdžericu koja još nije pronašla pravu sebe? Baš ništa. Nikad nisam znala zašto su ljudi nastali, zašto smo pušteni kretati se Zemljom, kako naš predivni životni sustav funkcionira. Od malih nogu su me učili da je Bog stvorio cijeli svijet i svemir, da se poslije smrti uzdižemo na nebo, da moram biti dobra jer inače neću ići u raj. Sve to štima, ali ni jedno od toga ne odgovara na moje pitanje.

Imam 13 godina i svi očekuju od mene da budem dorašla, da samostalno donosim odluke, koje izričito moraju biti one prave. Očekuju da znam tko sam, što sam i što želim biti. I sve to odmah. Pa, sretno mi s tim jer ne znam ni odakle početi. Dakle, pronađi svoj put i nemoj se žaliti. Ne žurim se odrasti jer, na neki način, lijepo je živjeti u mladosti i ludosti i puštati da vrijeme radi za tebe. Ljudi smo, vidjet ćemo što nam život donosi, pa ćemo se i kao takvi njemu prilagoditi. Ali, kako se uopće veseliti životu kad će svi, koje volim, jednog dana umrijeti. Sve ima svoj kraj - mladost, ljubav, život, sve završava. Ali zato te stvari imaju svoju vrijednost. Koliko ja shvaćam život (a shvaćam ga vrlo malo), primjećujem da je naše moderno društvo jako glupo. Zapravo, sam način razmišljanja je jako glup. Moraš se uklopiti, biti netko drugi, ili najgore, ne biti ništa, jer ako si svoj i poseban na svoj način, svi će te odbaciti jer nisi onakav kakav moraš biti. Kada ljudi shvate da se ne moraju uklapati u društvo, počnu se mijenjati...zapravo, počnu pronalaziti sami sebe. To je, po mojem mišljenju, način kako preživjeti život jer smo svi mi rođeni kao originali te takvi trebamo biti.

Nikad se nisam mogla potpuno uklopiti u svoje društvo, njima sam bila potpuno strana i nekako čudna. Tako su me i označili, recimo da me nisu prihvaćali. Bilo je još i gore jer sam svaki dan dolazila u školu i susretala ih. Bili su oni dobri, pristojni i pametni, možda malo i prepametni

jer su shvatili da se želim uklopiti pa su pokušavali biti još hladniji, smireniji i nezainteresirani. Tako su se prema meni ponašali samo jednom, nakon velike svade s jednim dečkom. Zvao se Don. Imao je on svojih muha i mušica, malih i velikih, i onih koje su bile pravi davež. Inače je bio zaista dobar prijatelj, od pouzdanja. Uvijek je pokušavao pomoći gdje je mogao i biti oslonac. Svima. Ne znam što se sljedećeg prosinca dogodilo, ali počeo se drukčije ponašati. Don je našao djevojku. Hijacintu. Ona ga je promijenila, a svi su okrivljavali vrijeme i mladost. Don više nije primjećivao druge oko sebe, počeo se protiviti svemu i svačemu i popuštati s ocjenama u školi. Živio je u svijetu gdje su samo njih dvoje i nije im trebalo ništa više. Hijacinta je bila lijepa, a to je bilo sve što je Donu trebalo. Nije ga zanimalo kakva je osoba iznutra, koje kvalitete ima, koliko je pametna i na koji način razmišlja. Sastajali su se povremeno jer nisu živjeli u istom mjestu te su satima razgovarali, smješkali se i uživali. On bi se neprestano hvalio u razredu jer je jedini imao djevojku. Sve je to bilo podnošljivo dok nije počeo vrijeđati druge. Točnije mene. Više mu nisam bila ni prijatelj, ni stranac, već nešto između. Polako me micao od sebe, svjesno i uporno, ustrajao je činiti po svom, bilo to krivo ili pravo. Što je najgore, gotovo svi su stali na njegovu stranu i slagali se s njim, podržavali ga i ohrabivali u onome što radi. Svi su bili neprepoznatljivi i izgubljeni u ulicama vlastitih razmišljanja. Mislila sam da je u redu u takvim trenucima osjećati se bespotrebno, nevažno. Ali, on je taj kojemu se žurilo odrasti i kojem su godine bile nevažne, koji nije trebao nikoga drugog, jer je i inače živio u svojem svijetu s njom. Dan po dan, sve se vrtjelo u krug. Dosta je tih krugova trebalo da Hijacinta shvati da je Don bio površan i dvoličan. Pokušala je živjeti kao da ničega nije bilo, ni njega ni njihovog savršenog svijeta. Don je tih dana bio potišten i vrlo tih. Bio je utonuo u neispisane stranice njihove ljubavne priče, neprestano okrećući i preokrećući oblutke zajedničkih, toplih razgovora u svojim mislima koji su sada nestali, otišli zajedno s njom u nepoznato. Hijacinta se nije osvrnula na njih niti ih je nježno čuvala, i nije ih ni jednom izvadila

iz sjećanja. Zaboravila je na njih, potpuno prikrivajući sve tajne i događaje koje su ti oblutci za sobom kotrljali...

„Sada je dobro“, mrmljala sam potihom, svaki put kada sam prilazila Donu u nadi da ću moći započeti normalan razgovor s njim, bez osvrtnja na sjećanja. On je bio hrabar, ipak ponosan, ponekad zabrinut. Nismo bili prijatelji, samo stranci s uspomenuama. Don nikad nije postao onaj stari, dobar i pažljiv kakav je prije bio, ali ponovno sam mogla uživati u njegovom društvu. „Sada je dobro“, rekao mi je jednom poslije škole dok smo šetali praznom ulicom. „Sada je dobro“, ponovila sam.

Zaporka: PRIŠT11111

Razred: 7.a

- a) **Zaporka: PRIŠT11111**
Razred: 7.a
- b) **Ime i prezime učenice – autorice rada:**
Nika Rihtarić
- c) **Naslov rada:**
O životu i kako ga preživjeti
- d) **Razred: 7.a**
- e) **Vrsta novinarskoga rada: kritički osvrt**
- f) **Naziv škole: Osnovna škola Ante Kovačića, Zlatar**
- g) **Ime i prezime mentorice: Nevenka Šušljek**
- h) **Potpis mentorice:**

- i) **Adresa škole: Vladimira Nazora 1, 49250 Zlatar**
Telefon: 049/466-832
- j) **Potpis ravnatelja škole:**
Marijan Posarić, prof.